

Вовчі окуляри

Юрій Ярмиш

Зайченя Сіра Лапка вранці побігло до сусіднього лісу по ягоди й заблукало...

Що робити, в кого стежку додому спитати?

Аж гульк – біжить Вовк. Старий, одне вухо розідране в бійці, і підсліпуватий. Зайченя одразу це зрозуміло, бо на носі у Вовка були окуляри.

– Добридень, дядьку, – вітається Зайченя, – десть тут стежка була до моєї рідної ямки. Чи не бачили часові?

– Аякже, – каже Вовк. – Добре бачив. У мене ж он які окуляри! А ти чий? – питає.

– Мамин. А кличуть мене Сіра Лапка.

– То, виходить, ти Сіролапченко, – Вовк пильно придивився до Зайчатка. – Щось не чув такого... А де ти народилося?

– Та в гаю біля села Непитайлівки!

– Непитайлівки? – Вовк сів на землю, лапою поправив окуляри і повторив ехидно: – Отже, ти з Непитайлівки?

– З Непитайлівського гаю, дядьку! Покажіть мені туди дорогу!..

Але Вовк grimнув суворо:

– Чому тут вигулюєшся? Хіба не знаєш, що це вже Колобродівський ліс? Ти що, географії не вчило?

– Та не вчило, дядьку! Я до лісової школи ще не бігало.

Вовк тицьнув лапою Зайчаткові в груди:

– Тож ти без дозволу прибігло у мій Колобродівський ліс! Перейшло кордон без мого дозволу! За це ти слугуватимеш мені доти, доки не виростеш. А що потім з тобою робити, я ще подумаю...

Вовк став на рівні ноги і grimнув на Зайченя:

– Ходім зі мною!

Вовча хата під старезним дубом. Господар виніс бубон і звелів:

– Грай, Сіролапченку! Страх, як люблю гарну музику...

Зайченя з переляку обома лапками так швидко стало вибивати дріб на бубоні, що Вовк аж примружився від утіхи.

Досхочу наслухавшись музики, Вовк сказав:

– Зараз будемо снідати. Моя їжа – це моя, а твоя – на городі в мене. Біжи моркви собі насмикай!

Зайченяті з переляку і їсти перехотілося. Висмикнуло воно одну морквинку й пострибало до столу.

Вовк глянув невдоволено:

– Чому таку велику моркву висмикнуло? Хочеш у мене задарма розкошувати?

"Ой, це ж невеличка морквинка! – подумало Зайченя. – На обід знайду собі ще меншу, аби не лаявся так страшно дядько Вовк".

По сніданкові Зайченя одкидало торішній сушняк на галявині біля вовчої хати. Зморилося дуже і їсти схотіло. Але в обід знайшло собі ще меншу морквинку.

Вовк зиркнув і знов розсердивсь:

- Таке мале й так багато їсть! Які нині зайці стали до чужого ласі!

А ввечері, коли зовсім зморене Зайченя принесло собі до столу малюпусіньку морквинку, Вовк аж затрусивсь:

- Каравул! Грабують! Хто це бачив, щоб заячий апетит був за вовчий більший!

На ніч Вовк знов приніс бубона:

- Сиди під моєю хатою й сторожуй. Коли що не так, бий у бубон - я прокинусь. Та не думай тікати! Все одно вночі заблукаєш!

Продрижало Зайченя усю ніч. Вранці Вовк вийшов з хати, позіхнув, начепив окуляри і тоді вже глянув на Зайченя:

- Сторожуєш?

- Сторожую, дядьку.

- Це добре. Молодець! Ось тобі вудка - свіжої рибки влови до сніданку. Та мерщій!

Побігло Зайченя до річки, закинуло вудку.

Вода прозора. Ось щупачок клюнув. Зайченя - смик вудку, і щупачок блиснув на гачку.

До сніданку він лежав уже у Вовка на столі.

Вовк побачив щупачка та й з'їв його одразу. Облизнувся й grimнув:

- Чому маленька рибка була? На обід велику злови!

Побігло Зайченя до річки. До обіду лише карасика і впіймало. Біжить до вовчої хати, сльозами вмивається.

- Гей, Зайчатку! - гукнула з дерева Вивірка.- Чому ти смутне таке?

- Та он яка рибка мала впіймалась, а дядько Вовк звелів велику до обіду вловити...

- А ти не журись!

Вивірка скочила з дерева у траву:

- Наш дядько Вовк підсліпуватий. Тутешні зайці йому на день народження ще одні окуляри подарували, тільки не такі, як треба, скельця повставляли...

Вивірка засміялась і щось прошепотіла Зайченяті на вухо. Сіролапченко аж підстрибнув, радіючи.

Зайченя принесло рибку до вовчої хати. А господар ще більше лається:

- І яке ж невдячне Зайченя! Півдня рибалило, одного карасика лише вловило.

З'їв Вовк карасика, зло кинув Зайченяті:

- Коли на вечерю риби не вловиш, тебе з'їм!

І пішов собі спати...

Коли він захропів, Зайченя швиденько метнулось по хаті і знайшло на полиці нові окуляри. Потім схилилося над Вовком, обережно зняло з носа старі окуляри, начепило нові та й пострибало до річки.

Там воно кинуло старі окуляри у воду й сіло рибалити.

До вечора Зайченя впіймало лише маленького піскаря.

Прибігло до вовчої хати. На стіл піскаря поклало.

Вовк саме збудився. За звичкою поправив окуляри на носі. Глянув на рибку і з радощів аж сплеснув обома лапами:

- Молодець, Сіролапченку! Гарного сома впіймав! Ач, вуса які довгі! Великий та жирний сом!

За мить з'їв Вовк того піскаря. Здивувався, що так швидко. Проте подумав і сказав:

- Дуже смачний сом. Одразу в роті розтанув. Навіть не помітив, як з'їв його!

А Зайчєня взяло та й стало просто перед Вовком. Той глянув і... аж затрусився з переляку.

- Ой, яке щастя, сам могутній Лев завітав до моєї хати! Прошу, прошу!

А Зайчєня ще й зубєнята свої вишкірило.

- За що ви мене хочете з'їсти? - Вовк аж на траву впав і зажмурился.

А вгорі на старезному дубі сміялася Вивірочка:

- Зайчєнятко поставило нашому Вовкові на ніс окуляри із збільшувальними скельцями. Тепер Вовк боятиметься навіть жабєнят!

Розлючений Вовк метнувся з двору:

- Де ти, негідний Сіролапченку?

А зайчєня в цей час бігло лісовою стежкою, котру йому показала Вивірочка, до свого рідного Непитайлівського гаю і теж сміялося з Жадібного Вовка.